

คำวินิจฉัยของ นายศักดิ์ เตชะชาญ ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

ที่ ๕๗/๒๕๕๕

วันที่ ๒๑ พฤศจิกายน ๒๕๕๕

เรื่อง ศาลแพ่งกรุงเทพใต้ส่งคำโต้แย้งของจำเลยที่ ๕ ในคดีแพ่งหมายเลขดำที่ ๑๓๒๗๒/๒๕๕๒
ขอให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัยตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖๔

ศาลแพ่งกรุงเทพใต้ส่งคำโต้แย้งของจำเลยที่ ๕ (นายอนันต์ งามวุฒิวงศ์) ในคดีแพ่งหมายเลขดำที่ ๑๓๒๗๒/๒๕๕๒ ซึ่งบริษัทเงินทุน ธนชาติ จำกัด (มหาชน) เป็นโจทก์ฟ้องบริษัท สันติภาพ (ฮั่วเพ็ง ๑๕๕๘) จำกัด กับพวก จำเลย ในความผิดฐานผิดสัญญากู้เงิน ตั๋วสัญญาใช้เงิน และค้ำประกัน สรุปได้ว่า จำเลยที่ ๕ ซึ่งเป็นผู้ร้องรวมทั้งจำเลยอื่นๆ เป็นผู้ค้ำประกันการออกตั๋วสัญญาใช้เงินของบริษัท สันติภาพ (ฮั่วเพ็ง ๑๕๕๘) จำกัด จำเลยที่ ๑ ให้แก่บริษัทเงินทุนหลักทรัพย์ คาเธ่ย์ ไลน์แนนซ์ จำกัด (มหาชน) ต่อมาบริษัทเงินทุนหลักทรัพย์ คาเธ่ย์ ไลน์แนนซ์ จำกัด (มหาชน) โดยองค์การเพื่อการปฏิรูประบบสถาบันการเงิน ได้ตกลงจำหน่ายสินเชื่อและทำสัญญาขายตราสารหนี้อื่นๆ และสิทธิเรียกร้องให้แก่โจทก์ โจทก์จึงได้รับโอนสิทธิดังกล่าวและได้มาซึ่งสิทธิในสินทรัพย์รวมทั้งสิทธิเรียกร้องต่างๆ ในมูลหนี้ของบริษัทเงินทุนหลักทรัพย์ คาเธ่ย์ ๑ ที่มีอยู่เหนือจำเลยทั้งหมด ตามพระราชกำหนดการปฏิรูประบบสถาบันการเงิน พ.ศ. ๒๕๕๐ มาตรา ๒๗ และพระราชกำหนดการปฏิรูประบบสถาบันการเงิน (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๑ มาตรา ๓๐ ทวิ

บริษัทบริหารสินทรัพย์ เอ็น เอฟ เอส จำกัด ได้ยื่นคำร้องต่อศาลแพ่งกรุงเทพใต้ ขอสวมสิทธิเป็นโจทก์แทนโจทก์เดิม โดยระบุว่า เมื่อวันที่ ๑ มิถุนายน ๒๕๕๔ บริษัทบริหารสินทรัพย์ เอ็น เอฟ เอส จำกัด ได้ทำสัญญารับโอนสิทธิเรียกร้องของหนี้เงินกู้และหลักประกัน ซึ่งเป็นสินทรัพย์ด้อยคุณภาพจากบริษัทเงินทุน ธนชาติ จำกัด (มหาชน) รวมทั้งหนี้ของลูกหนี้ในคดีนี้ด้วย และบริษัทเงินทุน ธนชาติ จำกัด (มหาชน) ได้มีหนังสือบอกกล่าวแจ้งการโอนสิทธิไปยังจำเลยทั้งห้าทราบแล้ว บริษัทบริหารสินทรัพย์ เอ็น เอฟ เอส จำกัด จึงขอสวมสิทธิเข้าเป็นเจ้าหนี้ในคดีดังกล่าวตามพระราชกำหนดบริษัทบริหารสินทรัพย์ พ.ศ. ๒๕๕๑ มาตรา ๗

ผู้ร้องซึ่งเป็นจำเลยที่ ๕ ได้ยื่นคำร้องต่อศาลแพ่งกรุงเทพใต้ รวม ๒ ฉบับ คือฉบับ ลงวันที่ ๑๒ กรกฎาคม ๒๕๕๔ สรุปว่า ตามที่บริษัทเงินทุน ธนชาติ จำกัด (มหาชน) โจทก์ กล่าวในคำฟ้องว่าได้รับโอนสิทธิเรียกร้องที่มีอยู่เหนือจำเลยทั้งหมดในคดีนี้ โดยมีต้องแจ้งให้จำเลยทราบ

ซึ่งอาศัยบทบัญญัติแห่งพระราชกำหนดการปฏิรูประบบสถาบันการเงิน พ.ศ. ๒๕๕๐ มาตรา ๒๗ และพระราชกำหนดการปฏิรูประบบสถาบันการเงิน (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๑ มาตรา ๓๐ ทวิ นั้น ผู้ร้องโต้แย้งว่า บทบัญญัติสองมาตราดังกล่าวที่ระบุว่าไม่ต้องบอกกล่าวการโอนไปยังลูกหนี้ถือว่าขัดต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๕ และมาตรา ๓๐ ใช้บังคับไม่ได้ และคำร้องฉบับลงวันที่ ๒๔ กรกฎาคม ๒๕๕๔ ว่า ตามที่บริษัทบริหารสินทรัพย์ เอ็น เอฟ เอส จำกัด ได้อ้างว่าสามารถสวมสิทธิเป็นโจทก์แทนโจทก์เดิมได้ โดยอาศัยบทบัญญัติของพระราชกำหนดบริษัทบริหารสินทรัพย์ พ.ศ. ๒๕๕๑ มาตรา ๗ นั้น ผู้ร้องโต้แย้งว่า บทบัญญัตินี้ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๕ และมาตรา ๓๐ ตามลำดับ จึงขอให้ส่งคำโต้แย้งไปให้ศาลรัฐธรรมนูญวินิจฉัย

บริษัทเงินทุน ธนชาติ จำกัด (มหาชน) คัดค้านว่า รัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๕ และมาตรา ๓๐ เป็นการรับรองสิทธิและเสรีภาพของบุคคลสำหรับในภาวะปกติทั่วไปที่บุคคลทุกคนในสังคมจะต้องเสมอภาคเท่าเทียมกันภายใต้กฎหมายเดียวกัน ส่วนพระราชกำหนดการปฏิรูประบบสถาบันการเงิน พ.ศ. ๒๕๕๐ และพระราชกำหนดการปฏิรูประบบสถาบันการเงิน (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๑ เป็นกรณีเร่งด่วนที่รัฐบาลต้องแก้ไขภาวะวิกฤติทางเศรษฐกิจที่เกิดขึ้นจากปัญหาในระบบสถาบันการเงินโดยมีอาจหลีกเลี่ยงได้ ในอันที่จะรักษาความมั่นคงทางเศรษฐกิจของประเทศ เป็นการตรากฎหมายโดยอาศัยอำนาจตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๑๘ จึงเป็นการตรากฎหมายออกมาเพื่อใช้แก้ไขปัญหาเศรษฐกิจของประเทศในกรณีฉุกเฉินที่จำเป็น การโอนสิทธิเรียกร้องจึงไม่จำเป็นต้องมีการบอกกล่าวให้ลูกหนี้แห่งสิทธิทราบก่อนตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์

ศาลแพ่งกรุงเทพใต้พิจารณาแล้ว เห็นว่ากรณีอยู่ในบังคับมาตรา ๒๖๔ แห่งรัฐธรรมนูญ จึงส่งคำโต้แย้งของกลุ่มความมาให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัยต่อไป

ศาลรัฐธรรมนูญรับคำร้องไว้ดำเนินการตามข้อกำหนดศาลรัฐธรรมนูญว่าด้วยวิธีพิจารณาของศาลรัฐธรรมนูญ พ.ศ. ๒๕๕๑ ข้อ ๑๐ และแจ้งให้ศาลแพ่งกรุงเทพใต้ทราบ

พิจารณาแล้ว ข้อเท็จจริงเพียงพอที่จะพิจารณาวินิจฉัยได้แล้ว ซึ่งประเด็นที่จะต้องพิจารณาวินิจฉัยในเบื้องต้นมีว่า ศาลรัฐธรรมนูญจะรับคำร้องซึ่งเป็นคำโต้แย้งของจำเลยที่ ๕ ในคดีแพ่งหมายเลขดำที่ ๑๓๒๗๒/๒๕๕๒ ของศาลแพ่งกรุงเทพใต้ไว้พิจารณาวินิจฉัยตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖๔ หรือไม่

ตามคำร้องแยกพิจารณาได้เป็น ๒ ประเด็น กล่าวคือ ประเด็นแรก พระราชกำหนดการปฏิรูประบบสถาบันการเงิน พ.ศ. ๒๕๕๐ มาตรา ๒๗ พระราชกำหนดการปฏิรูประบบสถาบันการเงิน (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๑ มาตรา ๓๐ ทวิ ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๕ และมาตรา ๓๐

หรือไม่นั้น เห็นว่า รัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖๔ วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า “ในการที่ศาลจะใช้บทบัญญัติแห่งกฎหมายบังคับแก่คดีใด ถ้าศาลเห็นเองหรือคู่ความโต้แย้งว่าบทบัญญัติแห่งกฎหมายนั้นต้องด้วยบทบัญญัติมาตรา ๖ และยังไม่มีความวินิจฉัยของศาลรัฐธรรมนูญในส่วนที่เกี่ยวกับบทบัญญัตินั้น ให้ศาลรื้อการพิจารณาพิพากษาคดีไว้ชั่วคราว และส่งความเห็นเช่นนั้นตามทางการเพื่อศาลรัฐธรรมนูญจะได้พิจารณาวินิจฉัย” ซึ่งตามคำร้องที่จำเลยที่ ๕ โต้แย้งว่า พระราชกำหนดการปฏิรูประบบสถาบันการเงิน พ.ศ. ๒๕๔๐ มาตรา ๒๗ และพระราชกำหนดการปฏิรูประบบสถาบันการเงิน (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๔๑ มาตรา ๓๐ ทวิ ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๕ และมาตรา ๓๐ นั้น ศาลรัฐธรรมนูญได้เคยวินิจฉัยไว้แล้ว คือคำวินิจฉัยที่ ๒๔/๒๕๔๕ ลงวันที่ ๔ มิถุนายน ๒๕๔๕ สรุปได้ว่ารัฐธรรมนูญในส่วนที่เกี่ยวกับสิทธิและเสรีภาพตามมาตรา ๒๕ และมาตรา ๓๐ นั้น รัฐธรรมนูญให้ความคุ้มครองอย่างเท่าเทียมกันในสิทธิและเสรีภาพของบุคคลตามรัฐธรรมนูญนี้รับรอง แต่ไม่ได้หมายความว่า สิทธิและเสรีภาพทุกอย่างที่รัฐธรรมนูญนี้รับรองแล้ว จะมีการจำกัดหรือเลือกปฏิบัติไม่ได้เลย เพราะมาตรา ๒๕ และมาตรา ๓๐ ได้มีการบัญญัติถึงการจำกัดสิทธิและเสรีภาพและการเลือกปฏิบัติไว้ โดยการจำกัดสิทธิและเสรีภาพจะต้องเป็นไปตามเงื่อนไขของมาตรา ๒๕ คือ จะต้องเป็นกรณีที่รัฐธรรมนูญบัญญัติให้ออกกฎหมายจำกัดสิทธิและเสรีภาพนั้นได้ โดยกฎหมายนั้นจะต้องออกเท่าที่จำเป็นและไม่กระทบกระเทือนสาระสำคัญของสิทธิและเสรีภาพที่รัฐธรรมนูญรับรองไว้ และต้องมีผลใช้บังคับเป็นการทั่วไปโดยไม่มุ่งหมายให้ใช้บังคับแก่กรณีใดกรณีหนึ่ง หรือแก่บุคคลใดบุคคลหนึ่งเป็นการเจาะจง ส่วนการเลือกปฏิบัติจะต้องเป็นการเลือกปฏิบัติที่ไม่เป็นธรรมเท่านั้น จึงจะกระทำไม่ได้ตามมาตรา ๓๐ ส่วนบทบัญญัติแห่งพระราชกำหนดการปฏิรูประบบสถาบันการเงิน พ.ศ. ๒๕๔๐ มาตรา ๒๗ และพระราชกำหนดการปฏิรูประบบสถาบันการเงิน (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๔๑ มาตรา ๓๐ ทวิ เป็นบทบัญญัติที่เกี่ยวกับการให้ ปรส. และคณะกรรมการ ปรส. ซึ่งเป็นองค์กรของรัฐเข้าไปดำเนินการแก้ไขฟื้นฟูฐานะของบริษัทที่ถูกระงับการดำเนินการเพื่อแก้ไขปัญหาในระบบสถาบันการเงิน และคุ้มครองผู้ฝากเงินและเจ้าหน้าที่ของสถาบันการเงินเพื่อเรียกความเชื่อมั่นในระบบสถาบันการเงินให้กลับคืนมา แม้จะเป็นบทบัญญัติที่เข้าไปจำกัดสิทธิและเสรีภาพบางประการของบริษัทที่ถูกระงับการดำเนินการ แต่สิทธิและเสรีภาพเหล่านี้เป็นเพียงสิทธิและเสรีภาพในการประกอบกิจการ พระราชกำหนดการปฏิรูประบบสถาบันการเงิน ฯ มาตรา ๒๗ และมาตรา ๓๐ ทวิ จึงไม่ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๕ และมาตรา ๓๐ ดังนั้น ไม่จำเป็นต้องวินิจฉัยในประเด็นดังกล่าวข้างต้นตามคำร้องซ้ำอีก

สำหรับประเด็นที่สองที่ว่า พระราชกำหนดบริษัทบริหารสินทรัพย์ พ.ศ. ๒๕๕๑ มาตรา ๗ ขัดต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๕ และมาตรา ๓๐ หรือไม่ นั้น พิจารณาแล้ว เห็นว่า เรื่องนี้เป็นกรณีที่ผู้ร้องซึ่งเป็นจำเลยที่ ๕ ในคดีแพ่งหมายเลขดำที่ ๑๓๒๗๒/๒๕๕๒ ของศาลแพ่งกรุงเทพใต้ ยื่นคำโต้แย้งว่า พระราชกำหนดบริษัทบริหารสินทรัพย์ พ.ศ. ๒๕๕๑ มาตรา ๗ ขัดต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๕ และมาตรา ๓๐ หรือไม่ และเป็นบทบัญญัติที่ศาลจะใช้บังคับแก่คดี ประกอบกับยังไม่มีคำวินิจฉัยของศาลรัฐธรรมนูญในส่วนที่เกี่ยวกับบทบัญญัติดังกล่าว ศาลรัฐธรรมนูญ จึงรับไว้พิจารณา วินิจฉัยตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖๕ ได้

รัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๕ วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า “การจำกัดสิทธิและเสรีภาพของบุคคลที่รัฐธรรมนูญรับรองไว้จะกระทำมิได้ เว้นแต่โดยอาศัยอำนาจตามบทบัญญัติแห่งกฎหมายเฉพาะเพื่อการที่รัฐธรรมนูญนี้กำหนดไว้และเท่าที่จำเป็นเท่านั้น และจะกระทบกระเทือนสาระสำคัญของสิทธิและเสรีภาพนั้นมิได้” และวรรคสอง บัญญัติว่า “กฎหมายตามวรรคหนึ่งต้องมีผลใช้บังคับเป็นการทั่วไปและไม่มุ่งหมายให้ใช้บังคับแก่กรณีใดกรณีหนึ่ง หรือแก่บุคคลใดบุคคลหนึ่งเป็นการเจาะจง ทั้งต้องระบุบทบัญญัติแห่งรัฐธรรมนูญที่ให้อำนาจในการตรากฎหมายนั้นด้วย”

รัฐธรรมนูญ มาตรา ๓๐ วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า “บุคคลย่อมเสมอกันในกฎหมายและได้รับความคุ้มครองตามกฎหมายเท่าเทียมกัน”

ส่วนพระราชกำหนดบริษัทบริหารสินทรัพย์ พ.ศ. ๒๕๕๑ มาตรา ๗ บัญญัติว่า “ในการโอนสินทรัพย์จากสถาบันการเงินไปให้บริษัทบริหารสินทรัพย์ ถ้ามีการฟ้องบังคับสิทธิเรียกร้องเป็นคดีอยู่ในศาล ให้บริษัทบริหารสินทรัพย์เข้าสวมสิทธิเป็นคู่ความแทนในคดีดังกล่าวและอาจนำพยานหลักฐานใหม่มาแสดงคัดค้านเอกสารที่ได้ยื่นไว้แล้ว ถ้ามค้านพยานที่สืบมาแล้วและคัดค้านพยานหลักฐานที่ได้สืบไปแล้วได้ และในกรณีที่ศาลได้มีคำพิพากษาบังคับตามสิทธิเรียกร้องนั้นแล้ว ก็ให้เข้าสวมสิทธิเป็นเจ้าหนี้ตามคำพิพากษานั้น”

ดังนั้น จึงเป็นที่เห็นได้ว่า การตราพระราชกำหนดบริษัทบริหารสินทรัพย์ พ.ศ. ๒๕๕๑ มีวัตถุประสงค์เพื่อแก้ปัญหาสินทรัพย์ด้อยคุณภาพ ซึ่งตามพระราชกำหนดบริษัทบริหารสินทรัพย์ พ.ศ. ๒๕๕๑ มาตรา ๓ ให้ความหมายว่า “สินทรัพย์ของสถาบันการเงินที่ธนาคารแห่งประเทศไทยประกาศกำหนดให้เป็นสินทรัพย์ด้อยคุณภาพที่จำหน่ายจ่ายโอนให้บริษัทบริหารสินทรัพย์ได้” ที่มีอยู่ในสถาบันการเงินเป็นจำนวนมาก ซึ่งหากไม่ได้รับการแก้ไขโดยเร่งด่วนแล้ว ผู้ผลิตที่มีศักยภาพจำนวนหนึ่งจะขาดสภาพคล่อง ไม่สามารถดำเนินการผลิตอีกต่อไปได้ สินเชื่อที่เคยมีคุณภาพก็กลายเป็นสินเชื่อด้อยคุณภาพ ทำให้เป็นอุปสรรคต่อการเพิ่มทุนของสถาบันการเงินและกระทบกระเทือนต่อความสามารถในการให้สินเชื่อในภาคเศรษฐกิจ

เพื่อให้สถาบันการเงินแก้ปัญหาดังกล่าวได้ จึงควรแยกสินทรัพย์ด้วยคุณภาพออกมาแล้วขายให้แก่
นิติบุคคลอื่นเพื่อบริหารสินทรัพย์นั้นต่อไป โดยวิธีการรับซื้อหรือรับโอนสินทรัพย์ด้วยคุณภาพของสถาบัน
การเงินรวมตลอดจนหลักประกันของสินทรัพย์นั้นเพื่อนำมาบริหารหรือจำหน่ายจ่ายโอนต่อไป ในขณะที่
เดียวกันสถาบันการเงินที่โอนสินทรัพย์ด้วยคุณภาพให้กับบริษัทดังกล่าวก็จะกลับมามีความสามารถปล่อย
สินเชื่อให้กับภาคเศรษฐกิจได้ บทบัญญัติในมาตรา ๗ แห่งพระราชกำหนดบริษัทบริหารสินทรัพย์
พ.ศ. ๒๕๕๑ จึงเป็นบทบัญญัติที่อำนวยความสะดวก เพื่อจูงใจให้นิติบุคคลเข้ามาจดทะเบียนเป็น
บริษัทบริหารสินทรัพย์ ทำให้การแก้ไขปัญหาสินทรัพย์ด้วยคุณภาพของสถาบันการเงินบรรลุผลอันเป็น
ผลดีต่อระบบเศรษฐกิจของประเทศ บทบัญญัติดังกล่าวจึงเป็นการตราขึ้นเพื่อประโยชน์ของประเทศ
หรือผลประโยชน์ส่วนรวม ส่วนรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๕ และมาตรา ๓๐ เป็นบทบัญญัติอยู่ในหมวด ๓
ซึ่งว่าด้วยสิทธิและเสรีภาพของชนชาวไทย โดยเฉพาะมาตรา ๒๕ บัญญัติเป็นหลักการไว้ว่า การจำกัด
สิทธิและเสรีภาพของบุคคลที่รัฐธรรมนูญรับรองไว้จะกระทำมิได้ แต่บทบัญญัติของมาตราเดียวกัน
บัญญัติข้อยกเว้นให้กระทำได้โดยอาศัยอำนาจตามบทบัญญัติแห่งกฎหมายเฉพาะเพื่อการที่รัฐธรรมนูญนี้
กำหนดไว้ และเท่าที่จำเป็นเท่านั้นและจะกระทบกระเทือนสาระสำคัญของสิทธิและเสรีภาพนั้นมิได้
และกฎหมายที่ออกมาจำกัดสิทธิและเสรีภาพดังกล่าวต้องมีผลใช้บังคับเป็นการทั่วไปและไม่มุ่งหมาย
ให้ใช้บังคับแก่กรณีใดกรณีหนึ่ง หรือแก่บุคคลใดบุคคลหนึ่งเป็นการเจาะจง ตามบทบัญญัติของรัฐธรรมนูญ
ดังกล่าว เป็นการให้อำนาจองค์กรฝ่ายนิติบัญญัติออกกฎหมายมาจำกัดสิทธิและเสรีภาพนั้นได้ตามที่
รัฐธรรมนูญให้อำนาจ ซึ่งเมื่อพิจารณา มาตรา ๗ แห่งพระราชกำหนดบริษัทบริหารสินทรัพย์ พ.ศ. ๒๕๕๑
เป็นการตราขึ้นเพื่อแก้ปัญหาดังกล่าวข้างต้น มีลักษณะของการใช้บังคับกับหนี้สินของลูกหนี้ของ
สถาบันการเงินที่ธนาคารแห่งประเทศไทยกำหนดให้เป็นสินทรัพย์ด้วยคุณภาพ จึงเป็นบทบัญญัติที่มีผลใช้
บังคับเป็นการทั่วไปกับลูกหนี้ของสถาบันการเงินที่ธนาคารแห่งประเทศไทยกำหนดให้หนี้สินเป็นสินทรัพย์
ด้วยคุณภาพ มิได้มุ่งหมายให้ใช้บังคับแก่กรณีใดกรณีหนึ่ง หรือแก่บุคคลใดบุคคลหนึ่งเป็นการเจาะจง
ทั้งมิได้ทำให้จำเลยเสียสิทธิในการต่อสู้คดีแต่อย่างใด และรัฐธรรมนูญ มาตรา ๓๐ ก็เป็นบทบัญญัติ
เกี่ยวกับการคุ้มครองสิทธิและเสรีภาพของชนชาวไทย ให้บุคคลเสมอภาคกันในกฎหมายและได้รับ
ความคุ้มครองตามกฎหมายเท่าเทียมกัน ส่วนบทบัญญัติมาตรา ๗ แห่งพระราชกำหนดบริษัทบริหาร
สินทรัพย์ พ.ศ. ๒๕๕๑ เป็นบทบัญญัติที่เอื้อประโยชน์หรืออำนวยความสะดวกให้กับบริษัทบริหาร
สินทรัพย์ ซึ่งมีได้เป็นผลเสียหายแก่จำเลยในคดี เพราะจำเลยในคดีมีข้อต่อสู้ในมูลหนี้เดิมเช่นไร
ก็สามารถยกขึ้นต่อสู้บริษัทบริหารสินทรัพย์ได้ กระบวนพิจารณาคดียังคงเป็นไปตามประมวลกฎหมาย

วิธีพิจารณาความแพ่ง จึงมิใช่เป็นการเลือกปฏิบัติโดยไม่เป็นธรรม มาตรา ๗ แห่งพระราชกำหนดบริษัทบริหารสินทรัพย์ พ.ศ. ๒๕๕๑ จึงมิได้ขัดหรือแย้งต่อมาตรา ๒๕ และมาตรา ๓๐ แห่งรัฐธรรมนูญ เทียบเคียงได้กับคำวินิจฉัยที่ ๔๕/๒๕๕๕ ลงวันที่ ๑๒ กันยายน ๒๕๕๕ ของศาลรัฐธรรมนูญ ซึ่งวินิจฉัยว่า มาตรา ๓๘ สัตต แห่งพระราชบัญญัติการธนาคารพาณิชย์ ฯ และมาตรา ๖๗ ฉ แห่งพระราชบัญญัติการประกอบธุรกิจเงินทุน ธุรกิจหลักทรัพย์ และธุรกิจเครดิตฟองซิเอร์ ฯ ไม่ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๕ และมาตรา ๓๐ วรรคหนึ่ง ซึ่งบทบัญญัติของกฎหมายทั้งสองฉบับดังกล่าวมีหลักการที่คล้ายคลึงกันกับบทบัญญัติของมาตรา ๗ แห่งพระราชกำหนดบริษัทบริหารสินทรัพย์ พ.ศ. ๒๕๕๑

อาศัยเหตุผลดังกล่าว จึงวินิจฉัยว่า พระราชกำหนดบริษัทบริหารสินทรัพย์ พ.ศ. ๒๕๕๑ มาตรา ๗ ไม่ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๕ และมาตรา ๓๐

นายศักดิ์ เตชาชาญ

ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ